

T Tyler a plafonról lógó villanykörte alá lép, körülveszi a sötét pincemély és a falak mentén pislákoló ötven éhes szempár. Belekezd a szabályzatba:

– A harci klub első szabálya: senkinek egy szót sem a harci klubról. – Leheletnyi csend. – A harci klub második szabálya: senkinek egy szót sem a harci klubról.

Én úgy hat évig ismertem az apámat, de már nem emlékszem rá. Hatévente új életet kezdett egy új városban, egy új feleséggel. Egyetlen saját családja sem volt, mind-egyiket csak lízingelte.

A harci klub olyan férfiaktól áll, akiket nők neveltek fel.

Tyler körbenéz a csupasz villanykörte fényénél, és az éjfél-elmúlt sötétségben fokozatosan testet öltenek a harcosok. Tovább sorolja a pontokat: a küzdelem párokban zajlik, egyszerre egy pár harcol, ing és cipő nélkül, amíg az egyik fél feladja vagy harcképtelenné válik.

– Végül a hetedik szabály – kiáltja Tyler. – Akinek ez az első éjszakája, harcolnia kell.

1.

Tyler munkát szerez nekem egy étteremben, nem sokkal később pisztolyt nyom a számba, és elárulja az örök élet titkát: először meg kell halni. Elég sokáig voltunk barátok. Közeli barátok. Az emberek folyton azt kérdezik, te *személyesen* ismered Tyler Durdent?

Pisztolya éppen a torkomat kaparja, miközben fülembe suttogja:

– A halál csupán az első lépés.

Nyelvem hegyével érzem a hangtompító lyukakat, amelyeket még együtt fúrtunk a fémbe. A fegyverdörrenés csupán a kitáguló gázok műve, egy miniatűr hangrobbanás. A legegyszerűbb zajtalanító néhány furat a pisztolycsövön, ahol a gáz egy része kiszabadul, így a lövedék nem éri el a hangsebességet.

Ha a lyukak rossz helyre kerülnek, a pisztoly cafatokra tépheti az ember kezét.

– A halál csak a kezdet – ígéri halkán Tyler. – Legendát csinál belőlünk. Örökké fiatalok maradunk.

A nyelvem a csőhöz szorul; Tyler, motyogom, ne gyere most nekem a vámpírokkal.

Az épület, amelyen állunk, tíz perc múlva kicsúszik a talpunk alól. Elég hozzá egy rész gőzölgő salétromsav, há-

rom rész kénsav, valamint egy jégágy, ahol összekeverhetjük a kettőt. Azután szemcseppentővel glicerindatot adagolunk az egészhez – és máris kész a nitroglicerin.

Tyler tanított – a mit ő tud, én is tudom.

Egy csinos kis plasztikbombához nem kell más, csak nitroglicerin és kevéske fűrészpórt. Van, aki vattát használ és szulfátként sima keserűsót. A végeredmény ugyanaz. Akad, aki paraffinnal keveri a nitrót. Nálam a paraffin még sohasem vált be, soha az életben.

A Parker-Morris-toronyház tetején várakozunk, Tyler és én; a számban pisztolyosó, fülemben üvegcsörömpölés. Egy pillantás a mélybe. Felhős napunk van – idefent éppen úgy, mint odalent, pedig ez a világ legmagasabb épülete, a csúcán állandóan jéghideg a szél. Teljes a csend, úgy érzem, mintha egy úrbe fellőtt kísérleti majom lennék. Vár még rád egy kis meló, öreg – csináld szépen végig, amit a kiképzésen tanultál.

Húzz meg egy kart.

Nyomj meg egy gombot.

Halj meg hülyén.

Százkilencvenegy emelet magasból lenézve az utcán nyüzsgő kíváncsi embersereg tarka plüss-szőnyegre hasonlít. A csörömpölés az imént egy ablak volt, valahol alattunk. A szétrobbanó üvegtábla utat nyit egy iratszekrénynek, fekete hűtőgép nagyságú teste lomhán forogva indul utolsó útjára, végig a homlokzat mentén, majd gombostűfejnyire zsugorodik, mielőtt eltűnne az összezsúfolódott tömegben. Valahol a százkilencvenegy szintes toronyház bélérendszerében a Nemezis-terv Káosz részlege, egy csapat úrhajós majom őrjögve tapossa szét a történelem cserepeit.

Egy régi közhely szerint mindig elpusztítjuk, amit szeretünk – nos, akárhogy nézzük, ez fordítva is igaz.

Fegyverrel a szájbán, fémcsővel a fogsorok közt a szavakból csak mássalhangzók maradnak.

Még tíz percünk van hátra.

Egy újabb ablak üvegszilánkjai fröccsennek szét a levegőben, akár egy megriadt galambraj. Dióbarna íróasztal bukkan elő a falból, lassan araszol kifelé, majd a Káosz részleg utolsó lökésétől átbillen a párkányon, és a rövid életű légicsoda néhány bukfcen után a nézőtéren végzi.

A Parker-Morris-toronyház kilenc perc múlva megsemmisül. Nincs olyan épület a világon, amely képes lenne ellenállni fél tucat, tartóoszlopaihoz rögzített robbanóanyag-csomag erejének. Csak a pillérekhez kell tapasztani a bombákat és körülbástyázni őket homokzsákokkal, nehogy a detonáció az alapszerkezet helyett a mélygarázsban tegyen kárt.

Ezt sem a történelemkönyvekből tudom.

Három recept napalm előállításához. Egy: keverjünk össze egy rész gázolajat egy rész fagyasztott narancslé-sűrítménnyel. Kettő: keverjünk össze egy rész gázolajat egy rész diétás kólával. Három: oldjunk fel porrá tört macskaalmot egy kanna gázolajban.

Ideggázkészítés? Gyerekjáték. És azok az eszelős gyűjtőbombák...

Kilenc perc.

Majd a Parker-Morris százkilencvenegy szintje leomlik, szelíden, ahogy az erdei fák. Dől a fa. Dől a fa. Minden ledől, csak akarni kell. Fura érzés, hogy a hely, ahol most állunk, nemsokára egy pont lesz a semmiben.

Tyler és én kettesben várakozunk a tető peremén: Tyler egy pisztolyt nyom a torkomhoz, én meg azon tűnődöm, vajon mikor tisztította utoljára.

Néhány pillanatra jelentőségét veszti az egész öngyilkos bosszúhadjárat. Belefeledkezünk egy újabb kidobott iratszekrény látványába; zuhanás közben kinyíló fiókjai-ból fehér papírlapok szabadulnak a szélbe.

Nyolc perc.

Füst száll fel a kitört ablakokból. A megsemmisítő osztag alig nyolc perc múlva aktiválja a gyújtótöltetet; a gyújtótöltet felrobbantja a bombákat, a bombák pedig szétmorzsolják valamennyi tartóoszlopot: a Parker-Morrisből csupán egy fotósorozat marad a történelemkönyvek lapjain.

Öt egymást követő pillanatfelvétel. Az elsőt még ép-ségben áll a toronyház. A másodikon tíz fokkal megdől, a harmadikon újabb tizzel. A negyedik képen, ahogy fél-úton ég és föld között a vasbeton váz megroppan, az egész épület ívben meghajlik. Az utolsó fotón százkilencvenegy emelet omlik a szomszédos Nemzeti Múzeumra, lerombolva Tyler valódi célpontját.

– Ez a mi világunk, egyedül a miénk – mondogatja Tyler. – A múlt csak egy nagy rakás halott.

Ha tudnám, mi sül ki ebből az egészből, szívesebben lennék halott a mennyben, mint itt eleven.

Hét perc.

Eleven a Parker-Morris tetején, Tyler pisztolyával a számban. Mert hiába záporoznak íróasztal- és számítógép-meteoritok az épületet körülvevő tömegbe, hiába dől sötét füst az ablakokból, hiába figyel három tömbbel távolabb a megsemmisítő osztag a percmutatót, pontosan

tudom, mi áll az egész felhajtás, a pisztoly, a káosz, a poklgépek háttérében. A Marla Singer-ügy.

Hat perc.

A jó öreg szerelmi háromszög történet. Nekem Tyler kell. Tylernek Marla. Marlának én.

Engem nem érdekel Marla, Tylernek nincs többé szüksége rám.

És szó sincs *szerelemről*, más néven *törődésről* – csak *birtoklásról*, más néven *tulajdonról*.

Marla nélkül Tyler senki sem lenne.

Öt perc.

Talán legenda születik belőlünk, talán nem. Várjuk ki a végét.

Hányan ismernék ma Jézust az evangéliumok nélkül?

Négy perc.

Végighúzom a nyelvemet az acélcsővön, és azt motyogom, ha legendára vágysz, Tyler, tőlem megkaphatod. Kezdetől fogva melletted voltam.

Mindenre emlékszem.

Három perc.

2.

Bob vaskos karjai csapdába ejtenek, ahogy magához ölel; beszorulok vadonatúj, izzadó mellei közé, amelyek úgy hullámszanak fel-alá, mintha a Mindenható óriás keblei lennének. A templom alagsori helyisége zsúfolásig tele heti találkozóink állandó résztvevőivel: itt ül Art, Paul és persze Bob – széles vállai a látóhatárt juttatják eszembe, sűrű, szőke haja diadalív a hajformáló zselék legújabb generációjához: *elképesztően* sűrű és szőke, a választék *borotvaéles* benne.

Bob karjai körém fonódnak, tenyerével hordónyi felsőtestéből kicsírázott mellbimbói közé préseli arcomat.

– Nem lesz semmi baj – vigasztal. – Sírj csak ki magad.

Homlokomtól térdkalácsomig érzem a szervezetében zajló vegyi folyamatokat, a táplálék és az oxigén lassú égését.

– Talán még korai stádiumnál tart – suttogja. – Talán jóindulatú, és akkor majdnem száz százalék a túlélési esélyed.

Bob vállai megemelkednek a beszívott levegőtől, majd a fel-felcsukló zokogás szaggatott ritmusában viaszosul-lyednek rám. Belégzés. Ki-lég-zés.

Két éve járok ide, heti egy alkalommal, és Bob heti egy alkalommal magához ölel, én pedig sírva fakadok.

– Sírj csak – zihálja a fülemben Bob egy nagy belégzés és sok apró ki-lég-zés között. – Ne tartsd vissza.

Hatalmas, nedves arca a hajamhoz nyomódik, lágyan beleolvadok ölelésébe. Ilyenkor szoktam elsírni magam. Könnyeim önkéntelenül törnek fel ebben a koromsötét menedékben, egy másik ember testébe zárva, ahonnan tisztán látni, hogyan megy tönkre minden megvalósult életcél.

Minden eredmény, amelyre büszkék lehetnénk, a szemétdombon végzi.

Egy hete nem álltam ilyen közel az elalváshoz.

Egy hete láttam meg először Marla Singert.

Bob azért sír, mert hat hónappal korábban mindkét heréjét eltávolították. A műtétet kiadós hormonkezelés követte. Bob felfokozott tesztoszteron-termelésének köszönheti újdonsült melleit. Tornásszuk fel a tesztoszteron-szintet – a szervezet hamarosan extra adag ösztrogénnel billenti helyre az egyensúlyt.

Ilyenkor szoktam elsírni magam; amikor úgy érzem, az életből semmi sem marad – még a semminél is kevesebb, csak múltó emlék, feledés.

Extra adag ösztrogén, és petyhüdt dudáink nőnek.

Nagyon könnyű sírni, ha egyszer rájöttünk az igazságra: mindenki, aki számít, előbb-utóbb elhagy vagy meghal. Bizonyos idő után minden ember túlélési esélye eléri a nullát.

Bob kedvel engem, mert azt hiszi, az én herémnek is lőttek.

Körülöttünk, a Szentháromság Episzkopális Templom alagsorának végkiárusításokon vásárolt tarka kanapéin úgy húsz férfi és egyetlen nő üldögél, párokba tapadva.

Többnyire sírnak. Néhányuk homloka összeér, egymásnak dőlnek, mint két birkózó a ringben. A vegyes páros férfitagja könyökét alkalmi partnere vállgödrébe temeti, tenyerei közé szorítja halántékát, miközben a nyakába zokog. A nő elfordítja arcát, és egy szál cigarettát húz elő.

Bob hóna alól figyelem minden mozdulatát.

– Az egész életem... – zokogja Bob. – Fogalmam sincs, van-e még értelme.

Ő az egyetlen nő a Vállvetve a Rák Ellen csoportterápiáján. Egy nő a helyi hererákosok között, aki vállán egy ismeretlen ember terhével cigarettára gyújt, és egyenesen a szemembe néz.

Csaló.

Csaló.

Csaló.

Fénytelen, fekete haja rövidre vágva; tágra nyílt szeme hatalmas, mint a japán rajzfilmhősöké; teste kefir-karcsú és margarinsápadt, tapétamintás nyári ruháján sötét rózsák nyílnak. Pontosan emlékszem rá a Tuberkulózis Kör múlt pénteki találkozásjáról. Láttam a Melanoma Kerekasztal szerdai gyűlésén és az Igaz Hit Leukémiásainak hétfői szlemjén. Hajában a választék hófehér vilámként cikázik át fejbőrén.

A terápiás csoportokat legegyszerűbben homályos értelmű, de felemelő elnevezésükről ismeri fel az ember. A csütörtök esti vérparazitás klub például a Tisztán és Szabadon nevet viseli.

Az agyparazitás csoportomat Túlsó Partnak hívják.

A nő mindegyiken felbukkant – akárcsak a vasárnap délutáni Vállvetve a Rák Ellen összejövetelén, itt a Szentháromság-templom alagsorában.

Az egyetlen baj az, hogy képtelen vagyok sírni, amíg a közelemben van, és figyel.

Pedig ez a kedvenc részem, a reménytelen zokogás Mázsás Bob karjaiban. Keményen megdolgozunk érte, hétről hétre. Kizárólag ilyenkor tudom igazán elengedni magam.

Ez az én vakációm.

Két évvel ezelőtt ismerkedtem meg első terápiás csoportommal, miután ki tudja, hanyadjára felkerestem egy specialistát kínzó álmatlanságom miatt.

Három hete le sem hunytam a szemem. Három hét álmatlanság, és az események többé nem jutnak túl az érzékszerveken. A szakorvos szerint „az alvászavar pusztán egy komolyabb panasz tünete. Találja meg a valódi problémát – figyelje a testét.”

De én csak aludni akartam. Kicsiny, ovális, ibolyaszín Amytal-szódium tablettákra vágytam, 200 milligrammos kiszerezésben. Piros-kék Tuinal kapszulákra, rúzsörös Seconalokra.

A jó doktor macskagyökeret ajánlott, hozzá rendszeres testmozgást. Majd meglátom, hogy egykettőre elmúlik az álmatlanság.

Ütődött, ráncos gyümölcsöse fonnyadt arcom láttán bárki halottnak hihetett volna.

Az orvos azt javasolta, ha tudni szeretném, milyen az igazi szenvedés, nézzek be egy kedd este az Eukaristák Templomába. Esetleg látogassam meg az agyparazitásokat. A csontvelő-ritkulásos betegeket. A szervi eredetű agykárosultakat. A haldokló tüdőrákosokat.

Megfogadtam a javaslatát.